

Fanger stjal baade til sig selv, til eget Brug, og de stjal til Export, idet der var nogle af dem, som havde Forbindelser udenfor Fængslet, og andre havde hele smaa Lagere, baade i og udenfor Fængslet, hvor de bragte de stjaalne Gjenstande hen, hvorefter de saa senere enten folgte dem eller opbevarede dem til den Tid, de skulde nd. Dernæst stjal de til Dpshnet. Dpshnet stjal nemlig ikke saa gjerne direkte, skjøndt det ogsaa fandt Sted, det stjal helst gennem Fangerne, der, som det ses af forskellige Steder i Forhørene, ere blevne opmuntrede til at begaa Tyverier, og Fangerne gjorde det desuden ogsaa gjerne, fordi Dpshnet derved blev afhængigt af Fangerne. Det var almindeligt at stjæle til Dpshnet og være Dpshnet behjælpeligt dermed. Endelig stjal de til de private Mestres paa Fabrikken, idet nogle af disse Mestres gjorde Forretninger i Bedragerierne og dertil benyttede Fangerens Hjælp i meget stort Omfang. Foruden Fangerne stjal altsaa disse Mestres ved Fabrikken eller en Del af dem — de findes nævnte i Dommen, saa jeg behøver ikke at lægge Skjul derpaa — de stjal baade til eget Brug, idet det ikke var saa sjældent, at naar en Meister havde stiftet Klæder, gif han op og tog nye Strømper paa i Fabrikken og lod de gamle ligge, men de bedroge ogsaa Fabrikken paa anden Maade, idet de nemlig benyttede til Fabrikation og Forhandling Materialier, der ikke vare deres. Endelig var Dpshnet overordentlig virksomt i Retning af Tyveri, idet det baade stjal til Mestrene ved Fabrikken og stjal til sig selv og stjal til Export og benyttede og opmuntrede Fangerne til at stjæle, og adskillige af dem havde en ligefrem stor Virksomhed i denne Henseende. Det kan man vanskeligt forstaa, naar man ikke veed, at en Del af Dpshnet udfører Fabrikmestervirksomhed, idet en Del af Arbejdet staar under Dpshnsbetjentenes Vedelse. Det Arbejde, der ikke hører under Cromé og Goldschmidts Fabrikker, ledes ikke af Fabrikmestres, men af Dpshnet, og det Dpshnet, der forestod Sadelmager- og Smedfærdighederne, benyttede i rig Udstrækning ikke Fabrikens, men selve Tugthuset's Materiale til deraf at fabrikere til Private, saa at de kunde levere Varerne betydelig billigere end Andre. De have nemlig efter Reglementet Lov til at arbejde ikke blot for selve Anstalten, men ogsaa for andre Funktionærer ved denne og deres Bøffende og kunne derigennem skaffe sig en temmelig betydelig privat Kundekreds. De ere imidlertid forpligtede til at betale det Arbejde og de Materialier, de bruge, men Kontrollen dermed synes at være ringe; thi det har viist sig, at i meget betydelig Maalestok have Dpshnsmandene taget af Anstaltens Materialier og deraf leveret Varer til Pri-

vate. Naar jeg siger Dpshnet, indskrænke Bedragerierne og Tyverierne sig ingenlunde til de lavere Betjente, men det er ogsaa Dpshnsbetjente af høiere Rang, og det er beklageligt at maatte sige det, endogsaa Fængselsinspektoren staar i et høist mærkværdigt Lys i Forhørene. Hvad nu angaar Omfanget af disse Tyverier, er det ligeledes ikke rigtigt, hvis man har faaet det Indtryk af tidligere Forhandlinger her i Salen, eller af hvad der er fremkommet i Madene, at der i Horsens Tugthus var en Del eller Mange, der stjal, Enkelte, der fra Tid til anden eller endog temmelig hyppig faldt for Fristelsen. Nei, det har været et aldeles organiseret Tyveri, saa at der f. Ex. var hele Afdelinger. Jeg skal nævne en Afdeling, som findes nævnt gjentagne Gange i Forhørene, nemlig 11te Afdeling eller Tricotageafdelingen. Der var det ordnet fuldstændig saaledes, at Enhver var forpligtet til at tage, hvad han blev beordret til at stjæle, og Fortjenesten af dette Arbejde deltes ligelig uden Hensyn til den Enkeltes Arbejde eller Nisfio efter en bestemt Skala og Takt. Jeg skal iøvrigt, for at man kan gjøre sig et fuldstændigt klart Begreb om det Omfang, hvori Tyveri har været drevet, henvisse til enkelte Steder i Dommen. Saaledes ses det, at i selve Domsakten findes der om de med Nr. 4, 5 og 6 Betegnede meget tydelig Angivelse af, i hvilket Omfang Tyveri har fundet Sted der. Saaledes hedder det vedrørende disse Tilstalte Nr. 4, 5 og 6: „Den sidste Del af deres Straffetid tilbragte de sammen paa Anstaltens 1ste Afdeling, og da de . . . . . befandt sig i det saakaldte Overgangsstadium, hvor de havde større Frihed til at bevæge sig ved udvendigt Arbejde . . . . . fik de større Leilighed til at afsætte stjaalne Kostre. Det var en Aftale mellem Fangerne paa den nævnte Afdeling, at de, saa ofte en af dem modtog Anmodning fra en Udenforstaaende om Varer, skulde selv eller ved andre Fanger søge at skaffe disse, og at Bederlaget, som indkom, skulde deles ligelig imellem dem, uden Hensyn til hvem der havde den egentlige Andel deri.“ De virkede saaledes „i fælles Interesse ved at modtage Bestillinger fra Udenforstaaende og selv eller ved andre Fanger tilvende sig Varer, bringe dem til Bestemmelsesstedet, modtage Betaling herfor og dele denne med de øvrige Deltagere, ligesom de selv til Gjengjæld oppebar deres Andel af det Bederlag, som andre Deltagere fik ved Afsetningen af stjaalne Varer.“ Længere nede hedder det: „de Tilstalte have ikke kunnet gjøre Rede for alle de ulovlige Erhvervelser, der saaledes ere stete for fælles Regning, idet de ikke altid oferedede, naar